

Arrest

nr. 111 737 van 10 oktober 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese nationaliteit te zijn, op 9 oktober 2013 bij faxpost heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 6 oktober 2013 tot nietigverklaring van een visum en tot terugdrijving.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 oktober 2013 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 10 oktober 2013 om 14.15 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DIMONEKENE-VANNESTE die loco advocaat W. NGASHI NGASHI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MORARU, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster komt op 6 oktober 2013 met vlucht SN358 afkomstig te Kinshasa aan op de luchthaven te Zaventem. Verzoekster verklaart naar Italië te gaan om het Vaticaan te bezoeken en te winkelen, waarbij zij stelt geïnteresseerd te zijn in het kopen van diverse goederen in Italië gezien ze in RDC een

winkel heeft. De grensinspectiediensten stellen vast dat ze geen verdere informatie kan geven, een geringe kennis heeft van haar reisdoel en niet in bezit is van documentatie of reisbrochures. Zij stellen tevens vast dat een familielid, volgens de verklaringen van verzoekster haar zus, haar opwacht in Brussel, daar waar zij stelt op doorreis te zijn naar Rome. Zij oordelen dat naar alle waarschijnlijkheid een toeristisch verblijf in Italië niet het reismotief is en dat bijgevolg de verblijfsmotieven van verzoekster niet duidelijk zijn.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 6 oktober 2013, op basis van de vaststellingen die zijn gedaan door de grensinspectiediensten, de beslissingen tot nietigverklaring van het visum waarover verzoekster beschikt en tot terugdrijving. Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Over de rechtspleging

Waar verzoekster vraagt om het ingestelde beroep te behandelen in de Franse taal dient erop te worden gewezen dat het gebruik van de talen in de rechtspleging niet ter vrije keuze staat van de partijen, maar op dwingende wijze geregeld wordt door artikel 39/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Dit artikel luidt als volgt:

“Behoudens wanneer de taal van de procedure is bepaald overeenkomstig artikel 51/4, worden de beroepen behandeld in de taal die de diensten waarvan de werkring het ganse land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, moeten gebruiken in hun binnendiensten.

Indien die wetgeving het gebruik van een bepaalde taal niet voorschrijft, geschiedt de behandeling in de taal van de akte waarbij de zaak bij de Raad werd ingediend.”

Artikel 39/14 van de Vreemdelingenwet omvat een regeling die gelijkaardig is aan wat voorzien is in artikel 53 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973. Uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (*Parl. St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 107*) blijkt dat aangezien de regeling inzake het taalgebruik voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen naadloos aansluit bij die welke thans geldt voor de Raad van State deze regelingen op dezelfde wijze dienen te worden geïnterpreteerd. De bepaling dat de beroepen behandeld dienen te worden in de taal die de diensten waarvan de werkring het hele land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken moeten gebruiken in hun binnendiensten verplicht de Raad van State, en bijgevolg ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, voor zijn arresten gebruik te maken van de taal van de akte waarvan de vernietiging gevorderd wordt. De bestuurshandelingen waarvan de vernietiging gevorderd wordt zijn immers steeds afkomstig van overheden die onderworpen zijn aan de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken (*Les Nouvelles, v° Droit administratif, tome VI, Brussel, Bruylant, 1975, p. 737, randnrs. 2249-2250*). Gelet op het voorgaande en het feit dat de bestreden beslissingen door het bestuur werden genomen in de Nederlandse taal, dient de Nederlandse taal als proceduretaal door de Raad te worden gehanteerd.

3. Het van rechtswege schorsend effect van het indienen van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. Onderhavige vordering heeft van rechtswege schorsende werking, gelet op de samenlezing van het gestelde in de artikelen 39/83 en 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

- Artikel 39/83 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Behalve mits toestemming van de betrokkene, zal ten aanzien van een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, slechts tot gedwongen uitvoering van deze maatregel worden overgegaan ten vroegste drie werkdagen zijnde iedere dag behalve een zaterdag, zondag of wettelijke feestdag, na de kennisgeving van de maatregel.”

- Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging ervan imminent is, en heeft hij nog geen vordering tot schorsing ingeleid, dan kan hij

de schorsing van deze beslissing vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Heeft de vreemdeling met toepassing van deze bepaling binnen drie werkdagen zijnde iedere dag behalve een zaterdag, zondag of wettelijke feestdag, na de betekening van de beslissing een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingeleid, dan wordt deze afgedaan binnen de achtenveertig uren na de ontvangst door de Raad van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Komt de geadieerde kamervoorzitter of rechter in vreemdelingenbetwistingen niet binnen deze termijn tot een uitspraak, dan moet hij daarvan de eerste voorzitter of voorzitter op de hoogte brengen. Deze neemt de nodige maatregelen opdat er ten laatste binnen de 72 uur na de ontvangst van het verzoekschrift een uitspraak wordt gewezen. Inzonderheid kan hij daartoe de zaak evoceren en er zelf uitspraak over doen. Indien de Raad zich evenwel niet heeft uitgesproken binnen de voormelde 72 uur of indien de schorsing niet werd toegestaan, dan wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk.”;

3.2. Artikel 39/83 van de Vreemdelingenwet houdt in dat de verzoekende partij, na de kennisneming van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, van rechtswege beschikt over een schorsende termijn van drie werkdagen. Deze houdt in dat de verzoekende partij, behalve mits haar toestemming, niet het voorwerp kan uitmaken van een gedwongen tenuitvoerlegging.

3.3. Heeft de verzoekende partij binnen die schorsende termijn een beroep tot schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingediend, wat *in casu* het geval is, dan volgt uit de samenlezing van de hiervoor aangehaalde artikelen 39/83 en 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet dat dit beroep van rechtswege schorsend is en dit tot op het ogenblik van de uitspraak van de Raad. In dit geval is de Raad er wettelijk toe gehouden om met toepassing van artikel 39/82, § 4, tweede lid, tweede zin van de Vreemdelingenwet, de zaak af te doen binnen de in de Vreemdelingenwet gestelde termijnen, waarbij deze organisatiegebonden termijnen zijn waarvan de overschrijding geen gevolgen heeft op het van rechtswege schorsend effect.

4. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

4.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het PR RvV bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

4.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

4.2.1. De interpretatie van deze voorwaarde

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorzien in artikel 39/82, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet, is er op gericht te verhinderen dat de gewone schorsing en, a fortiori, de vernietiging, hun effectiviteit verliezen (cf. RvS 13 augustus 1991, nr. 37 530).

Zoals vermeld onder punt 3.1., bepaalt artikel 43, § 1 van het PR RvV dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Gelet op het zeer uitzonderlijk en zeer ongewoon karakter van de uiterst dringende procedure tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling waarin de Vreemdelingenwet voorziet en op de stoornis die zij in het normaal verloop van de rechtspleging voor de Raad teweegbrengt, waarbij onder meer de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum zijn teruggebracht, moet de uiterst dringende noodzakelijkheid van de schorsing duidelijk

worden aangetoond, dit wil zeggen dat ze klaarblijkelijk, en - op het eerste gezicht onbetwistbaar - moet zijn.

Om te voldoen aan die voorwaarde, moeten feiten en gegevens worden aangebracht of moeten uit het verzoekschrift of uit het administratief dossier gegevens blijken, die direct aannemelijk maken dat de gevraagde schorsing, wil zij enig nuttig effect sorteren, onmiddellijk bevolen moet worden.

Over dit gemis aan uiteenzetting van de dringende noodzakelijkheid kan evenwel heen gestapt worden wanneer deze vereiste een soort hinderpaal vormt derwijze dat die de toegang voor de verzoekende partij beperkt op een wijze of op een punt dat haar recht op toegang tot de rechter in de kern zelf wordt aangetast, kortom wanneer deze vereiste er niet langer toe strekt de rechtszekerheid en de goede werking van het bestuur te dienen (cf. vaste rechtspraak EHRM. Zie bv. EHRM 24 februari 2009, vzw L'Erablière/België, § 35).

4.2.2. De beoordeling van de voorwaarde van het uiterst dringend karakter

In casu is verzoekster van haar vrijheid beroofd met het oog op haar teruggrijping. Ze maakt aldus het voorwerp uit van een teruggrijpingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. Het staat dus vast dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen en derhalve niet effectief zal zijn. Het uiterst dringend karakter wordt ook niet betwist door verweerder.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

4.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

4.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

4.3.1.1. Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder "*middel*" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Hieruit volgt tevens dat wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel mag zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

4.3.1.2. Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting die artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Conka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

4.3.2. De beoordeling van deze voorwaarde

4.3.2.1. Verzoekster voert in een eerste middel aan dat de bestreden beslissingen op grond van artikel 58 van de gecoördineerde wetten van 18 juli 1966 op het gebruik van de talen in bestuurszaken nietig zijn, nu deze in strijd met de artikelen 41, § 1 en 42 van voormelde gecoördineerde wetten zijn genomen in de Nederlandse taal. Zij stelt dat zij door de grensinspectie is gehoord in de Franse taal en zich dus heeft bedient van deze taal.

De Raad wijst erop dat verzoekster er onterecht van uitgaat dat zij een aanvraag heeft gedaan om het land te mogen binnenkomen of dat de bestreden beslissingen akten, getuigschriften, verklaringen, machtigingen of vergunningen zijn in de zin van artikel 42 van de gecoördineerde wetten van 18 juli 1966 op het gebruik van de talen in bestuurszaken. De beslissingen tot terugnijving en tot nietigverklaring van het visum zijn ambtshalve beslissingen die werden genomen nadat bij controle werd vastgesteld dat verzoekster niet aan de binnenkomstvoorwaarden voldeed. Conform artikel 39, § 1 *juncto* artikel 17, § 1, a, van de gecoördineerde wetten op het gebruik van de talen in bestuurszaken moet de zaak worden behandeld in de taal van het taalgebied waarin ze is gelokaliseerd, *in casu* het Nederlandse taalgebied. Verzoekster verwijst naar rechtspraak van de Raad van State doch er blijkt niet dat de feiten die aanleiding gaven tot de door haar geciteerde rechtspraak gelijkaardig zijn aan deze in huidige zaak. Dit middelonderdeel is *prima facie* ongegrond (*cf.* RvS 23 november 2009, nr. 198.142).

Verzoekster beroept zich tevens op een schending van artikel 74/48 van de Vreemdelingenwet, bepaling die luidt als volgt:

“Een schriftelijke of mondelinge vertaling van de belangrijkste elementen van de beslissing tot verwijdering, in voorkomend geval gepaard met een inreisverbod, met inbegrip van de informatie betreffende de beroepsmiddelen, in een taal die de onderdaan van een derde land begrijpt of waarvan men redelijkerwijs kan veronderstellen dat hij die begrijpt, kan op verzoek van de vreemdeling bij de minister of zijn gemachtigde bekomen worden. Dit wordt uitdrukkelijk vermeld in de beslissing.”

Daargelaten de vraag of verzoekster zich kan beroepen op voormelde bepaling gelet op het bepaalde in artikel 74/10 van de Vreemdelingenwet, blijkt niet welk belang verzoekster heeft bij haar kritiek nu enerzijds niet blijkt dat zij een verzoek heeft gericht tot het bestuur voor een schriftelijke of mondelinge vertaling en anderzijds op lezing van haar verzoekschrift blijkt dat zij de motieven als dusdanig die ten grondslag liggen van de bestreden beslissingen kent. In tegenstelling tot hetgeen verzoekster voorhoudt, wordt in de bestreden beslissing tot terugnijving bovendien wel degelijk gewezen op deze mogelijkheid. In ieder geval blijkt verder ook niet dat dit betoog verzoekster van aard is dat het kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Ten overvloede merkt de Raad op dat uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoekster op 6 oktober 2013 om 11u15 in kennis werd gesteld van de bestreden beslissingen waarbij haar de motivering en de draagwijdte van deze beslissingen werd uitgelegd in de Franse taal. Ook dit middelonderdeel kan *prima facie* niet worden aangenomen.

4.3.2.2. Verzoekster voert in een tweede en derde middel – die samen worden beoordeeld – de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 3 en 62 van de Vreemdelingenwet en van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur dat het bestuur bij zijn beoordeling rekening dient te houden met alle elementen eigen aan de zaak. Zij betoogt tevens dat er sprake is van machtsoverschrijding en van een manifeste beoordelingsfout.

Wat de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreft, dient *prima facie* te worden gesteld dat de motieven in feite en in rechte van de bestreden beslissingen op eenvoudige wijze in die beslissingen kunnen gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

In de mate dat verzoekster aangeeft niet akkoord te gaan met de bestreden beslissingen en betoogt dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout, dient het middel te worden onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en dit in het licht van de toepassing van het tevens geschonden geachte artikel 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Artikel 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan door de met de grenscontrole belaste overheden worden teruggedreven, de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt:

[...]

3° wanneer hij, zo nodig, geen documenten kan overleggen ter staving van het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden;

[...]”

Voormelde bepaling laat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding toe om, behoudens de in een internationaal verdrag of de wet bepaalde afwijkingen een vreemdeling terug te drijven wanneer hij, zo nodig, geen documenten kan overleggen ter staving van het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden.

Verzoekster betoogt dat zij duidelijk heeft verklaard voor toeristische redenen naar Italië door te reizen, zoals dit tevens blijkt uit het visum waarmee zij reisde. Zij geeft ook aan dat haar een visum werd afgegeven, omdat zij over alle vereiste documenten hiertoe beschikte. Zij wijst verder op de verschillende documenten die zij heeft voorgelegd aan de grensinspectiediensten en die naar haar mening wel degelijk het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven. Tevens stelt zij te beschikken over voldoende bestaansmiddelen. Zij wijst daarnaast op een cultureel probleem, waarbij de Afrikaanse toerist – in tegenstelling tot de Europese – zich anders voorbereidt op een reis en dit vanuit een mondelinge traditie met accent op menselijke contacten. Zij voert vervolgens aan dat zij voor haar bezoek aan Italië de diensten van een gids heeft ingeroepen. Verder betoogt zij dat rekening diende te worden gehouden met haar profiel als echtgenote van een kaderlid van een grote Congolese onderneming en als moeder van verschillende kinderen. Ten slotte meent zij dat de motivering betreffende het familielid dat haar opwachste in Brussel berust op een groot misverstand, nu dit familielid enkel was opgeroepen omwille van de problemen die zij kende op de luchthaven te Zaventem.

De Raad merkt allereerst op dat het feit dat de betrokken vreemdeling, conform artikel 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, beschikt over een geldig paspoort dat voorzien is van een geldig visum geen beletsel vormt om toepassing te maken van artikel 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

De Raad wijst er verder op dat verweerder niet betwist dat verzoekster beschikt over voldoende middelen van bestaan. Het beschikken over voldoende bestaansmiddelen betreft evenwel een afzonderlijke vereiste, die los staat van de vereiste dat documenten dienen voor te liggen ter staving van het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden.

Op grond van de stukken van het dossier blijkt dat verzoekster een ‘*hotelreservatie*’ afkomstig van een stichting met religieus karakter voorlegde waarbij zij verklaarde aldaar 12 dagen te zullen verblijven. Dienaangaande werd evenwel vastgesteld dat dit document – dat bovendien mede op naam van haar man staat, die haar evenwel niet vergezelt – enkel betrekking heeft op de periode van 10 september tot 10 oktober. Er werd tevens vastgesteld dat verzoekster, waarvan reeds was gebleken dat zij een gebrekkige kennis heeft van haar reisdoel, geen documentatie of reisbrochures betreffende Rome of Italië kon voorleggen. Verzoekster verklaarde de reis zelf te hebben gepland, samen met haar man,

doch kon geen concrete informatie geven aangaande haar voorbereiding of haar reisplan. Uit de stukken van het dossier blijkt verder dat de grensinspectiediensten werden gecontacteerd door de beveiliging op niveau aankomst van de luchthaven met de vraag of verzoekster aanwezig is, nu er iemand haar zou opwachten in Brussel. Volgens verzoekster zou het hier haar zus betreffen. Dit kon evenwel niet worden nagegaan omdat de persoon ondertussen de plaats had verlaten.

Verzoekster geeft aan de hand van haar betoog aan niet akkoord te gaan met de beoordeling door verweerder dat geen afdoende documenten werden voorgelegd ter staving van het doel van haar voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden. Als dusdanig weerlegt zij de vaststellingen zoals weergegeven in de motivering van de bestreden beslissingen evenwel niet en zij toont op het eerste zicht – door te volharden in de door haar wel voorgelegde stukken en te wijzen op het door haar geschetste cultureel probleem en haar voorgehouden profiel – niet aan dat verweerder op grond van de weergegeven vaststellingen op kennelijk onredelijke wijze tot het besluit is gekomen dat geen documenten voorliggen ter staving van het voorgenomen verblijf of de verblijfsomstandigheden. Waar zij er verder op wijst dat het familielid in Brussel enkel aanwezig was nadat deze had vernomen dat zij was tegengehouden, wijst de Raad erop dat dit een *a posteriori* uitleg betreft. Er blijkt in dit verband ook niet waarom deze persoon, zoals vastgesteld door de grensinspectiediensten, dan reeds vertrok voordat zij kon worden geïdentificeerd.

Verzoekster voegt thans bij haar verzoekschrift nog nieuwe documenten waarvan niet blijkt dat deze reeds voorlagen bij het nemen van de bestreden beslissingen. Het betreft hier allereerst een document gedateerd op 6 oktober 2013 waaruit een hotelreservatie voor de periode van 6 oktober 2013 tot 18 oktober 2013 zou moeten blijken. Zoals gezegd, blijkt evenwel niet dat dit document reeds voorlag op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissingen. Bovendien blijkt ook niet wanneer deze reservering werd doorgevoerd en of dit reeds voorafgaand aan de bestreden beslissingen gebeurde. Dit stuk kan niet voor het eerst in de procedure voor de Raad worden ingeroepen. Eenzelfde dient te worden gesteld wat het thans voorgelegde stuk betreft van de beweerde gids van verzoekster, waarop de naam van verzoekster zelfs niet wordt vermeld en waarover zij niets verklaarde ten overstaan van de grensinspectiediensten, en de stukken betreffende een elektrische oven.

Verzoekster maakt *prima facie* niet aannemelijk dat de bestreden beslissingen zijn genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt krachtens artikel 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Enige manifeste beoordelingsfout of een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet blijkt op het eerste zicht dan ook niet.

Gelet op de gegevens van het dossier en wat voorafgaat, kan *prima facie* evenmin worden vastgesteld dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen of het zorgvuldigheidsbeginsel of enig ander beginsel van behoorlijk bestuur heeft miskend.

Het enig middel is niet ernstig.

Dienvolgens is niet voldaan aan één van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het PR RvV. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

5. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien oktober tweeduizend dertien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. VALGAERTS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. VALGAERTS

I. CORNELIS